

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5889/2020
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства - Основни суд у Сурдулици - Судска јединица у Владичином Хану, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради исплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 831/19 од 07.05.2020. године, у седници одржаној 17.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 831/19 од 07.05.2020. године као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 831/19 од 07.05.2020. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану П 43/17 од 22.10.2018. године, првим ставом изреке, утврђено је да је тужба у овој правној ствари повучена. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 51.620,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима, па до коначне исплате.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 831/19 од 07.05.2020. године, првим ставом изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става другог изреке првостепеног решења, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова првостепеног поступка, са траженом законском затезном каматом. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој плати на име накнаде трошкова првостепеног поступка износ од 6.000,00 динара. Трећим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији

одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем преиначено је решење о трошковима поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија није дозвољена ни као редовна ревизија.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, а према ставу 6. исте одредбе у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, који не чине главни захтев, ревизија није дозвољена јер је изјављена против решења против кога се не може изјавити у смислу члана 420. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против решења о трошковима поступка, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу чл. 420. у вези чл. 413. ЗПП, у односу на ревизију тужиоца одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић